

рътъ, прескокнулъ въ Хаджи Генчовата градина.

— Лило, мое пиленце, моя гургувице !

— Павлине, мой соколе, мое сърце !

И Лила, въ нощното облѣкло, съ рунтава и нересана главица, са обивила и съ двѣте ръце около шията на Павлина, и въ тишината са чуле сладки цѣлувки. Не зная какъ ти, мили мой читателю, а азъ сичко би промѣнилъ, сичко би пожертвоваъ на тоя свѣтъ, ако само би можалъ само единъ часъ да премина въ такова блаженно упоение, въ каквото са намиралъ Павлинъ въ оная минута. Не сѣки може да каже, че е изпиталъ такава една минута, — не мога да кажа и азъ !

— Обичашъ ли ма, мое пиленце ? питалъ Павлинъ.

— И ти още питашъ, мой драги, когато азъ сжмъ са рѣшила за тебе да излѣза посрѣдъ нощъ на това мѣсто ! . . .